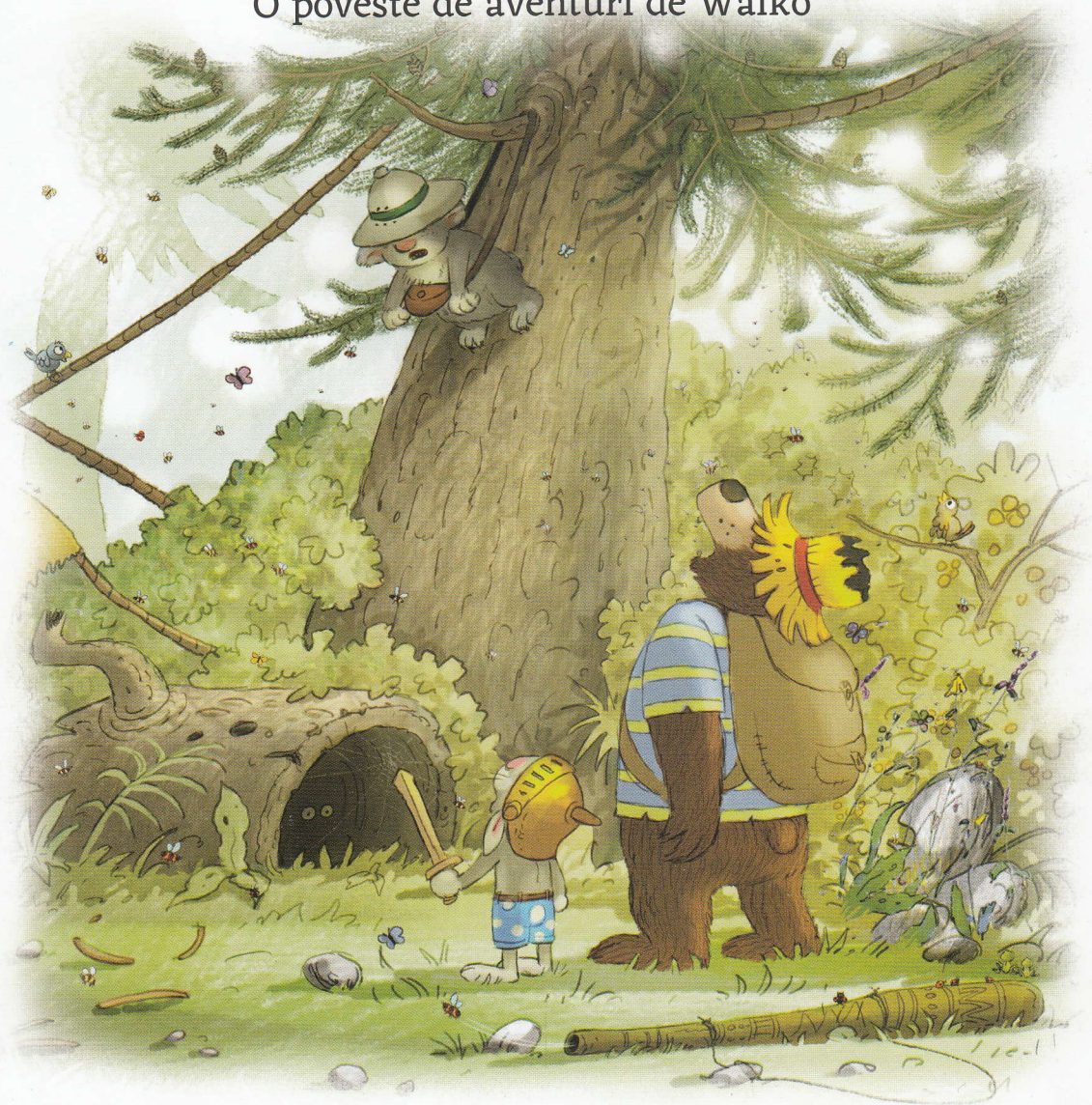

O aterizare cu peripeții

O poveste de aventuri de Walko

— Ia uite, UrSoc! a strigat Iepurilă arătând spre cer.

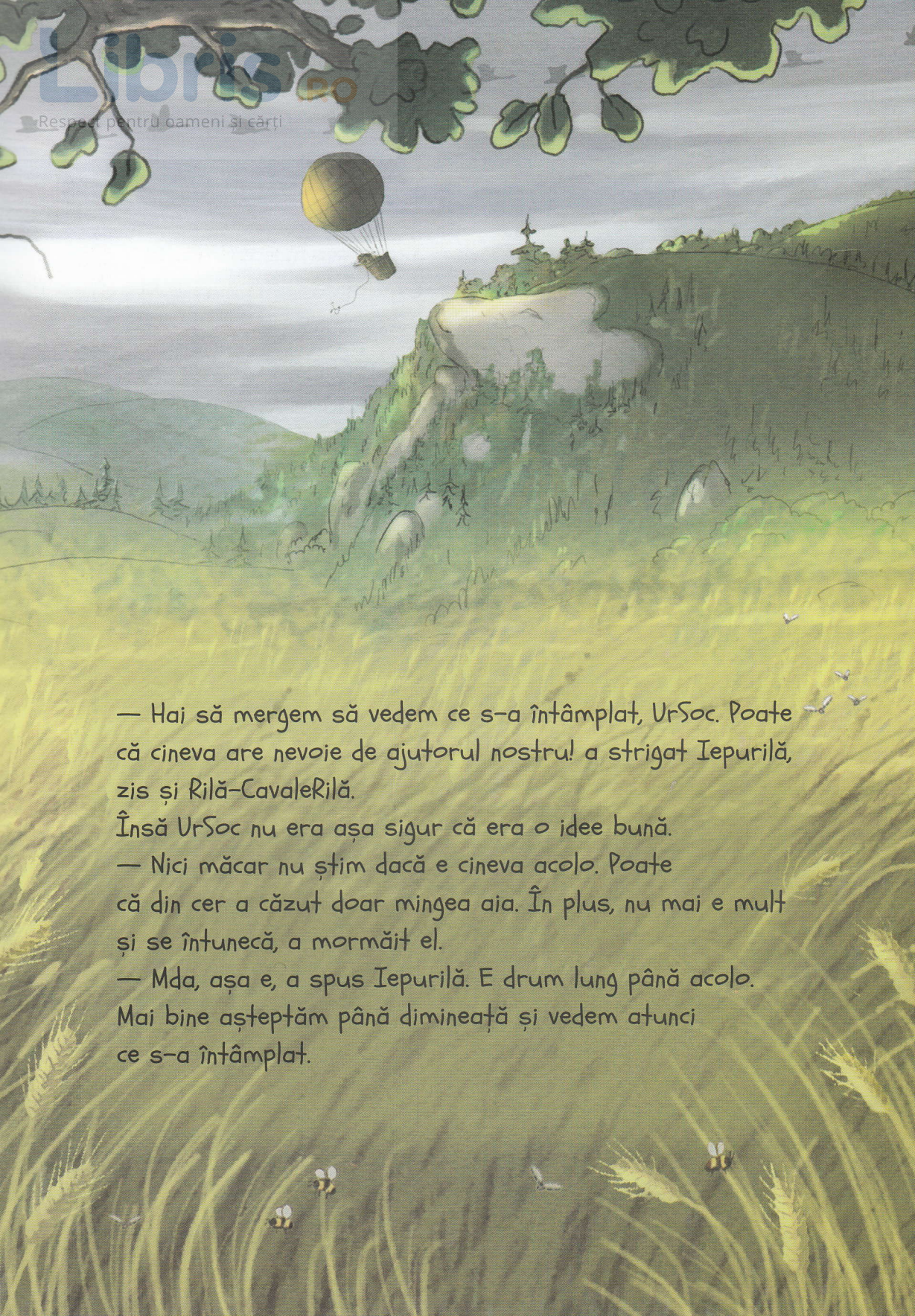
— Uau! Oare ce-o fi asta? a întrebat uimit UrSoc. Pe cer se vedea un obiect ciudat, rotund, care se legăna încetișor în văzduh.

— Tare-s curios ce-ar putea fi, a murmurat Iepurilă.

Brusc, obiectul ciudat a început să se rotească și să coboare din ce în ce mai repede. Se apropia tot mai mult de pământ, gata, gata să se prăbușească pe Stânca-Ursului.

— Hai să mergem să vedem ce s-a întâmplat, UrSoc. Poate că cineva are nevoie de ajutorul nostru! a strigat Iepurilă, zis și Rilă-Cavalerilă.

Însă UrSoc nu era așa sigur că era o idee bună.

— Nici măcar nu știm dacă e cineva acolo. Poate că din cer a căzut doar mingea aia. În plus, nu mai e mult și se întunecă, a mormăit el.

— Mda, așa e, a spus Iepurilă. E drum lung până acolo. Mai bine așteptăm până dimineață și vedem atunci ce s-a întâmplat.

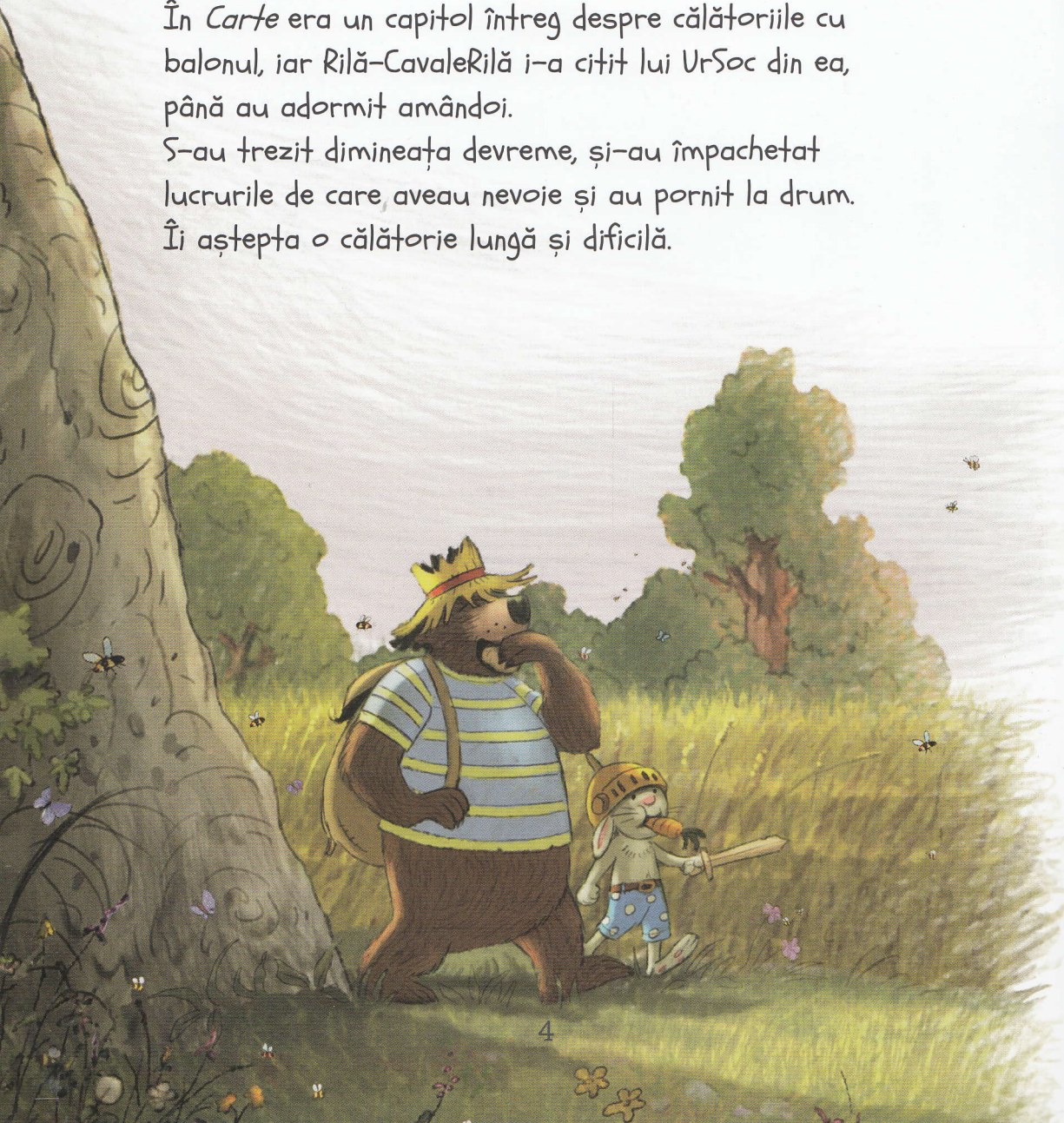
După ce au luat cina, Iepurilă a citit din *Cartea* groasă, pe care UrSoc o moștenise de la unchiul său, și la un moment dat a zis:

— Fii atent, UrSoc. Ciudățenia aia de pe Stânca-Ursului nu poate fi decât un balon cu aer cald! Cu siguranță că cineva a zburat cu el!

În *Carte* era un capitol întreg despre călătoriile cu balonul, iar Rilă-Cavalerilă i-a citit lui UrSoc din ea, până au adormit amândoi.

S-au trezit dimineața devreme, și-au împachetat lucrurile de care aveau nevoie și au pornit la drum.

Îi aștepta o călătorie lungă și dificilă.

Mai întâi au trebuit să meargă mult, să străbată pe jos o pajiște întinsă și apoi să treacă iazul înot. După ce au ajuns pe celălalt mal, au mers ce-au mers și au ajuns la niște tufe de mure.

— Au! Uf! Auci! strigau ei, încercând să treacă și să se ferească de spini.

Apoi cei doi prieteni au urcat un deal abrupt, cu stânci, buturugi și tot felul de obstacole, au trecut printr-o pădure deasă și au ajuns la un drum plin de pietre și bolovani.

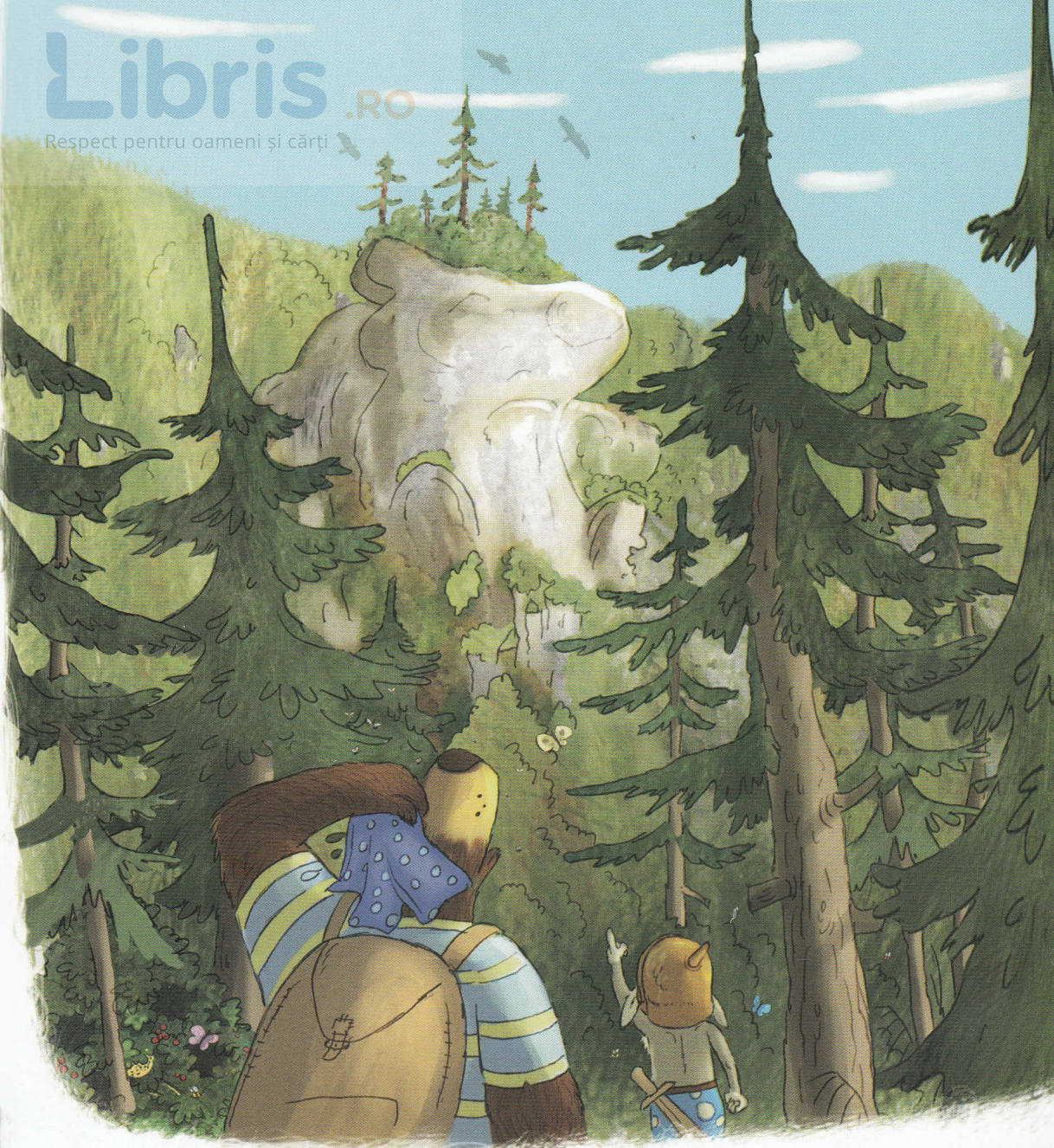
Era o zi toridă și amândoi transpirau și gâfâiau sub soarele dogoritor, ca niște locomotive cu aburi.

— Sper că cel care pilota balonul nu e rănit, a zis Rilă-Cavalerilă cu jumătate de glas și cu gura uscată de sete.

— Și eu sper, a zis UrSoc. Altfel, va trebui să-l car tot drumul înapoi!

Au continuat să meargă, abia târându-și picioarele, până au ajuns la poalele Stâncii-Ursului. Iepurilă a privit spre vârf și a spus, cântărind din ochi înălțimea amețitoare a stâncii: — Cred că pe undeva pe-aici a aterizat balonul ieri. Sper că ești pregătit de o mică escaladă, UrSoc!